

SM20

Laten we stoppen met analyseren en beginnen met concretiseren

Vorige week schreef ik een reactie op de column van Frank Kalshoven van 11 november 2022, met als titel 'Paleontologie biedt een ander perspectief op het klimaatvraagstuk'. Onderstaande column van Kalshoven refereert aan zijn vorige, waarin hij het boek noemt van Thomas Halliday, genaamd 'Otherlands' (Nederlandse vertaling 'Oerland'). Deze keer verwijst hij naar het boek 'The Precipice, existential risk and the future of humanity' van Tony Ord, filosoof te Oxford (nog geen Nederlandse vertaling).

Ook deze column is weer spot on! Helemaal waar. Goed geanalyseerd. Maar dat weten we allemaal al lang. Het is oude wijn in nieuwe zakken. Begrijp me niet verkeerd: de auteurs waar Kalshoven aan refereert, zijn hoogopgeleide intellectuelen, wetenschappers met een heldere kijk op zaken en een scherpe pen. Kalshoven zelf vat dat allemaal heel goed samen en mixt het vervolgens met zijn eigen mening en gevoel over de kwestie. Maar alle boeken en columns over 'la condition humaine', over de aard van het beestje, zijn allang geschreven. We wéten wat het probleem is, omdat we er vanuit alle mogelijke hoeken naar hebben gekeken.

Ook in mijn nieuwe boek 'De mens als grens' verwijs ik naar de meer dan 300 boeken die ik in de loop van mijn tweejarig onderzoek ben tegengekomen. Stuk voor stuk verwijzen die ook weer naar talloze andere publicaties. We staan allemaal op de schouders van anderen. Sommige van die publicaties zijn al een halve eeuw geleden geschreven, maar de meeste werken over de toestand van de wereld zijn van recente datum. Met de nieuwste data en de nieuwste inzichten. En al die tijd stijgt de uitstoot en het gehalte aan broeikasgassen onverminderd door.

We weten precies wat het probleem is en we weten alláng wat we moeten doen. Maar we doen het niet. Althans, niet op een schaal die ertoe doet: die van acht miljard individuen, verdeeld over tweehonderd landen, op de enige planeet die we hebben. Waarom is dat? En wat moeten we dán doen? En hoe dan? Simpel. We moeten stoppen met het publiceren van (of verwijzen naar) nóg meer analyses van hetzelfde probleem. We moeten totaal ándere vragen aan elkaar gaan stellen. Ons rationeel discours moet totaál veranderen, overal, de hele tijd. Thuis en op tv. Op het werk en in de kroeg. Bij ontbijt, lunch en avondeten.

Want pas als we naar het totale eindresultaat van ons collectieve handelen kijken (ik noem dat begrip met een mooi Duits woord ‘das Gesamtergebnis’) zien we de toegevoegde waarde van al die boeken. Zolang we met al onze mooie praatjes het milieu blijven vervuilen, de biodiversiteit blijven vernietigen en het klimaat blijven opwarmen, dan zijn we geen knip voor de neus waard. Niemand niet. Nergens niet. Nooit niet.

En dáár gaat mijn boek over, mocht je je dat inmiddels afvragen ;-)

<https://lnkd.in/eC2iZYaf>

Meer weten?

<https://www.bol.com/nl/nl/p/de-mens-als-grens/9300000128941910/>

De mens als grens – Over de onbuigzame barrières van ons bestaan
